

# ЛІЦЕЇСТ

Газета Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради  
при НДУ імені Миколи Тоголя  
20 жовтня 2009 року № 1 (01)



## 3 першої зустрічі - друзі!

Збулася наша мрія, ми стали учнями ліцею. Звісно, тепер наші обличчя сяють посмішкою, але в душі все ж таки побоюємося: новий клас, новий колектив, інші вчителі... тепер до нас ставляться як до зовсім дорослих. А що коли щось не вийде? Що коли з кимось не потоваришуємо? Але ж ні! Всі ці химерні питання розвіялись, як дим, шойно ми переступили поріг ліцею. З першого разу ми стали друзями на все життя! Кожен з нас вже точно не може уявити себе без людей, котрі стали дещо більше ніж просто знайомі. Тепер ми - справжня родина!!!

Також дуже рідними нам стали і учні II курсу природничого класу. Це надзвичайно цікаві люди. Разом ми їздили до



## Знайомство пройшло вдало

Вчені стверджують, що сміх дуже корисний. Він зміцнює серце, допомагає боротися із стресами та хворобами.

Про ще одну властивість сміху лінгвістичний клас дізнався під час знайомства I та II курсів, коли ми після пар зібралися разом. З погодою не пощастило: вересневу спеку на собі відчув кожен. Як і варто було очікувати, спочатку всі були дещо стримані, придивлялись до нових облич, мовчали. Та коли почалися презентації, представлення курсів, жарти та конкурси, в аудиторії № 3 з'явився сміх – і все одразу ста-



## Мій перший природничий

Цей клас об'єднує багатьох особистостей і змушує їх взаємодіяти між собою е! Ми розкриваємось оточенню і змушуємо читати цей дивовижний текст різноманітних людських характерів. У мене кожен однокласник викликає повагу, тому що тут всі до одного – серйозні та цілеспрямовані люди. Хоча, як може бути тут інакше?

. В результаті формуються характери, розвиваються дружні стосунки, міцніє колектив.

Здається, що таке два місяці? Це не феноменальне число, що повинне вражати своєю величиною, але й не мало. Для кожного з нас цей період був справжнім випробувальним терміном. Ці два місяці кожен прожив по-своєму. І ось ми - такі, як



лісу, де дуже добре відпочили і краще познайомились. І відтепер проводимо надзвичайно багато часу разом.

Всією своєю великою сім'єю ми плануємо дозволяти, яке кожного разу приносить шалений вир позитивних емоцій. Години разом пролітають немов хвилини, та що там хвилини – секунди.

А очолює велику родину „природничиків” наш куратор – Тетяна Антонівна. Це мегалюдина зі знаком плюс. Вона справжній друг, розумний радник і дбайлива мама.

Ліцей став нашою другою домівкою. І тепер ми залюбки тут навчаємось, гордо носячи звання – ліцеїст. Кожен з нас впевнений, що ми залишимося друзями на все життя!



ло на свої місця. Уже не надто турбувала спека й думки про те, що кудись треба бігти, обличчя перестали бути незнайомими. Ось вона – єдність! А це ж тільки початок...

Якщо, прийшовши в понеділок до ліцею, ти з усмішкою вітаєшся з людьми, котрих ще кілька днів тому не знав, можна сміливо зробити висновок: „Знайомство пройшло вдало!”

**А. Кривець**, учениця II курсу лінгвістичного класу

I курс природничого класу – це об'єднання веселих, розумних, допитливих, талановитих, щедрих, добрих, чуйних та неймовірно цікавих людей! Це вибухова суміш, це своєрідний мікс кольорів! Саме так можна охарактеризувати цей клас. 23 дівчини і цілих 5 хлопців дотримуються лише однієї аксіоми: „Хочеш чогось від майбутнього? Дій прямо зараз!” як би тяжко вам не було, але ми підтримуємо один одного, і як результат: ми – друзі! Це клас не тільки потенціальних лідерів, але й при тому справжніх друзів. Ми найкращі друзі, бо всім серцем уміємо радіти життю, не забуваючи його сенс. Ми не ідеальні, хоч скільки б не було сказано гарних слів про нас. Але намагаємось бути наближеними до ідеалу і завжди прямуватимемо в тому ж напрямку!

## МИ ПАМ'ЯТАЄМО СВОЇХ ГЕРОЇВ (до 65 річниці визволення України від німецько-фашистських загарбників)



Вже 65 років минуло з тої пори, коли Україна була звільнена від німецько-фашистських загарбників. Все менше лишається, хто пройшов цю страху війну, і все менше у дні свят вулицями міста ми зустрічаємо увінчаних медалями та орденами ветеранів.

Низький уклін Вам, хто спинив ворога і зірвав гітлерівський план поневолення народів світу. Великі зусилля до перемоги приклали й ніжинці. На сьогодні у нашому місті проживає понад 400 учасників бойових дій Великої Вітчизняної війни.

Одним із ветеранів, захисників нашої Батьківщини є Іван Іванович Заєць, 1921 року народження.



### Покровський інтелектуальний ярмарок

11 жовтня вже одинадцятий раз зібрались шанувальники інтелектуальних видів спорту на XI Міжрегіональний фестиваль «Покровський інтелектуальний ярмарок». Про його популярність говорить той факт, що зі змагань шкільних команд на місцевому рівні він перетворився на всеукраїнський фестиваль. Адже оргкомітет не зміг задовольнити всіх бажаючих, і всього 24 команди змогли вміститись у приміщенні актового залу Гоголівського корпусу університету.

У запеклій боротьбі у першості з інтелектуального багатоборства, що включало «Брейн-ринг», «Що? Де? Коли?» та «Ерудит - квартет» звання переможця у старшій віковій групі виборола команда «МІФ» Ніжинського університету імені Миколи Гоголя, друге місце виборола команда «Ва банк» Києво – Могилянської

У свої 88 років він, як і раніше виглядає підтягнуто, а спомини ллються, як воєнні рапорти. Закінчивши школу у 1939 році, Іван Іванович, відразу був призваний до лав збройних сил і згодом вже опинився на радянсько-фінському фронті. Пізніше разом зі своїми бойовими товаришами потрапив до Школи молодих командирів у місті Москва. Брав участь у воєнних парадах, бачив «вождя всіх народів» Сталіна. Тут, у Москві зустрів перше бомбардування, що передвістило перший день великої Вітчизняної війни. Разом з іншими молодими курсантами був направлений на околиці міста, де чергував у нічний час, адже ворог скидав диверсантів, яких потрібно було перехоплювати та ліквідувати.

У вересні, коли ворог підійшов до Москви, Івана Івановича було направлено на передову. Коли навесні 1942 року було розпочато контрнаступ і ворога почали гнати на Захід, тили не встигали за наступаючими військами, тому молоді бійці часто не додали та недосипали. Та вони раділи з того, що ворог тікає з рідної країни.. Під командуванням Рокосовського фронт невпинно доходив до західних кордонів Радянського Союзу. У 1994 році було проведено операцію «Багратіон», під час якої ветерана було поранено.

На сьогоднішній день ветераном опікується, як міська рада ветеранів, так і учні – члени клубу «Патріот» Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради при НДУ імені Миколи Гоголя. Іван Іванович з нетерпінням чекає своїх юних друзів, а ліцеїсти з великим задоволенням слухають його цікаві розповіді.

**В.М. Сурков, керівник клубу „Патріот”**



академії, що теж починала свій шлях у місті Ніжин. Третє місце посіла команда «Корпорація» з міста Київ. У молодшій групі переможцем стала команда «Бандерлоги» з міста Одеса, що вже стала не тільки Чемпіоном України, але й бронзовим призером Чемпіонату Європи. Друге місце посіла команда «Арена - 51» інтелектуального клубу «Гра» Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради. Третє місце посіла команда «ФО» з міста Одеса.

Оргкомітет виносить подяку групі волонтерів - учнів Ніжинського ліцею Ніжинської міської ради та Будинку дітей та юнацтва – учнів шкіл – гімназій № 3 та 16, які допомагали у прийомі та розміщенні багатьох гостей, що прибули на Покровський інтелектуальний фестиваль і будуть довго і з теплотою згадувати цікаві екскурсії та теплий прийом.

**В.М. Сурков, керівник клубу „Гра”**

### З ПОСВЯТОЮ ВАС ПЕРШОКУРСНИКИ!!!



Колесо життя невпинно котиться вперед, залишаючи по собі тільки запилений слід на ґрунтовій дорозі пам'яті. Пам'яті, в якій карбується все до найменших дрібниць.

Рік... Вже пройшов цілий рік... Тепер ми з гордістю і деякою пишністю називаємо себе другокурсниками, хоча поводитимось як ті, що лише декілька місяців тому переступили поріг нового життя, як ті, котрі щойно почали називати себе ліцеїстами, як ті, що зараз дивляться на нас, можливо, захопленими очима, а ми на них заздрісними - як першокурсники.

### ФОТОВЕРНІСАЖ



Які чудові дівчата...



Приємно познайомитися – І природничий

Саме вони тепер можуть сміливо говорити: „Я – ліцеїст!”, адже днями відкрилася їхня нова сторінка життя, що вже наповнилася яскравими барвами. Кожен з них – поки ще невідомий художник захоплюючої картини свого життя, на яку відтепер (після посвяти) він має авторське право і, більше того, шанс на успіх свого шедевр. Бо кожен із них вже схожий на наших попередників: Кошчєнко Артем – талановитий, Крапив'янська Ольга – креативна, Силаєв Вадим – „обаятельный”, Халимон Андрій - розумний. У них попереду ще ціле нове життя довжиною в два роки, яке почалося з їхнього народження – посвяти. Воно було щент сповнене жартами, веселим сміхом, неординарним мисленням, котрі вселяють надію на те, що кожна нова зустріч буде не менш яскравою, ніж попередня.

І тому так хочеться вам, першачки, від нас другокурсників побажати не втрачати отого запалу в очах, шаленого стукоту серця в грудях, свіжого ковтку натхнення ідей та прохолодного подиху думок! А все інше, повірте нам на слово, додасться саме собою!.

**Шелест Карина, учениця ІІ курсу природничого класу**



Староста мій найкращий друг



«Кліп – арт» - І природничий жжет...

**Відповідальні за номер природничі класи**

**Євген Черевко**

**Ліцей**

У перший день осінній  
До класу поспішаєм,  
І сонячне проміння  
Нас з днем новим вітає!

Столітній дуб потужний  
При вході зустрічає,  
Ліцейська щира дружба  
Усіх нас поєднає.

В святковій атмосфері  
Осінній день оцей...  
Нам відчиняє двері  
Чудовий наш ліцей!

**Осіньні листя**

Пройшло тепло, так швидко згасло.  
Здійнявся вітер – вітровий  
Усе було таким прекрасним,  
Та час пройшов, немов не свій.

Жовтеньке листя на землі,  
Що літом дерево носило...  
І вже пройшли ті теплі дні,  
Опалим – вулицю накрило.

Для когось осінь – радість, злива,  
Для когось – попіл у вогні...  
Зав'яле листя мовчазливе  
Любов нагадає мені.

**Юлія Велигоцька**

\*\*\*

Осіньні листя кружляє в танці,  
Ти ходиш тихо містом сама.  
Осінь щаслива у літній поразці,  
Вона не знає, що прийде зима.

Зустрілись очима. Побачились знову,  
І посмішка – жвачка в його вустах.  
У приспів до жовтня вплітали розмову.  
І тліла зрада в похмурих очах.

Без сенсу слова дарували байдуже,  
Не оглядаючись майже назад...  
І пустка повільно ввійшла в наші душі.  
Осипавсь навіки любові сад.

У відповідь літо дарує нам осінь,  
Спаливши жорстоко живі почуття.  
Розірване серце нічого не просить.  
Із листям осіннім проходить життя.

**Тетяна Сова**

\*\*\*

Ми кожен день прожити хочем,  
Як треба – з гідністю. Але  
проблеми нас весь час порочать.  
Облиш добро – виходить зле.

\*\*\*

Кохання... Що це? Радість, щастя?  
Чи, може, смуток, відчай, жаль?  
Це джерело життя? Дорога в потойбіччя?  
Якщо поет – відчуй. І скажеш нам.

\*\*\*

Кохання – це букетик квітів,  
Що душу радує тобі.  
Та все мінливе. Й цей букет  
Зів'яне, як любов, як ми...

\*\*\*

Ми – як у Всесвіті планети,  
як світло, вітер чи туман...  
усе гукаєм: Щастя, де ти?  
Шукаєм... А його нема.

\*\*\*

Хтось намагається народ урятувати,  
І скрізь герої напоказ,  
Що, власні множачи посади,  
Рятують нас – та не для нас.

\*\*\*

Що нас чекає далі, після смерті?  
Незвідані світи чи вічна темнота?  
Ми живемо лиш раз і знаємо цю долю.  
Тож проведемо з гідністю відведений нам час

\*\*\*

Ти знай, що все життя твоє –  
Це ключ журавликів осінніх.  
Та ось вони летять назад,  
А ти вперед ідеш. І тільки...

\*\*\*

У долі кожної – загадка і гра слів,  
І вибрати свій шлях – проблема і турбота.  
Дороги йдуть до двох незвіданих світів:  
В одному ліжко є, а в другому – робота.



